

Hồi Thứ Mười Chín

CƠ MƯU THẦN DIỆU

Tiểu Tà đã quyết tâm đi bắt Cầm quái, nên lập tức dẫn Tiểu Linh và Tiểu Thất vào nội thành.

Theo lời Tử quái cho biết thì Cầm quái là người háo sắc. Điều đó Tiểu Tà đã muốn lợi dụng để khai thác, nhưng nghĩ mãi chưa tìm ra phương pháp.

Điều khó khăn là Cầm quái đang ở khách điểm Dật Lai cùng với hai đạo nhân đồng bọn là Á Quái và Phong Quái.

Hai đạo nhân này một người thì câm, một người điên. Cả hai đều là người tàn tật, Tiểu Tà quyết định không bắt.

Nhưng làm sao bắt một mình Cầm quái mà không bị Á quái và Phong quái can thiệp?

Suy nghĩ mãi, Tiểu Tà quay lại hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Muội là một cô gái có sắc đẹp tuyệt trần. Huynh muốn nhờ muội một việc.

Tiểu Linh hỏi:

– Việc gì vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Muội có thể dùng sắc đẹp dụ Cầm quái ra đây được không?

Tiểu Linh nghẹn ngào:

– Muội không muốn! Nếu mà...

Nàng đỏ mặt lên, vừa thẹn thùng vừa giận dữ.

Tiểu Tà thấy như vậy không ổn. Nếu phân công Tiểu Linh làm việc này chắc chắn là thất bại mà còn gây rắc rối không nhỏ.

Tiểu Tà vội dỗ dành:

– Tiểu Linh! Cầm quái là một tên háo sắc, nếu không dùng kế mỹ nhân thật khó bắt nó. Muội có ý kiến gì giúp huynh không?

Tiểu Linh suy nghĩ một lúc, rồi nói:

– Chúng ta đốt khách điểm, tức khắc chúng nó phải chạy ra ngoài.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Làm như vậy sẽ náo động nội thành. Đồng thời gây nguy hiểm cho những người khác. Phương pháp này không được. Muội hãy mau tính cách khác.

Tiểu Linh xòe bàn tay ra nói:

– Nếu vậy muội không còn cách nào nữa.

Tiểu Tà than thở:

– Thật khó khăn! Lần này huynh bí lối rồi...

Qua một lúc, Tiểu Tà cười to:

– Tiểu Linh! Được rồi! Muội nói rất đúng, chúng ta phải dùng lửa! Muội rất giỏi.

Tiểu Linh ngơ ngác:

– Lúc này huynh không chịu dùng lửa, sao bây giờ huynh lại chịu làm?

Tiểu Tà nói:

– Đúng rồi! Dùng lửa không sai! Nhưng lửa này là lửa giả, chỉ gây hậu quả tâm lý mà thôi.

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh phải nói rõ muội mới hiểu.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta dùng một bó cỏ rơm, bỏ vào một số cỏ khô. Sau khi đốt thì ném thẳng vào phòng của chúng nó. Như vậy chúng thấy khói nhất định phóng chạy ra ngoài. Ta bố trí bắt Cầm quái.

Tiểu Linh cười nói:

– Như vậy so sánh với việc chúng ta xông vào phóng bắt chúng nó có gì khác đâu.

Tiểu Tà nói:

– Rất khác xa! Chúng ta xông vào phòng, tất nhiên cả ba lão quái hợp công đối phó. Ba người này võ công rất thâm hậu, chúng ta làm sao dám đối phó.

Tiểu Linh nói:

– Nếu chúng đã chạy thì nhất định ba người chạy chung một đường, chúng ta làm sao cách ly bọn chúng được.

Tiểu Tà thấy dự tính của Tiểu Linh rất có lý, ôm đầu suy nghĩ, rồi lẩm bẩm:

– Chúng chạy ra khỏi phòng thời gian nhất định không giống nhau. Theo Tử quái nói thì hai đạo nhân một người điên, một người câm. Hai đạo nhân này rất hiền hậu.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà nghĩ mãi không tìm ra phương pháp, nên cũng nóng lòng.

– Huynh không nghĩ ra phương pháp mà chúng ta đã gần đến nơi rồi.

Tiểu Tà nói:

– Phương pháp thì có, nhưng muội có giúp được không?

Tiểu Linh nói:

– Nếu bắt muội đi dụ lão quái háo sắc thì khó khăn rồi muội rất sợ hãi. Có thể chuyện khác muội sẽ làm được.

Tiểu Tà nói:

– Nếu bắt muội đi dụ lão quái háo sắc thì khó khăn rồi, muội rất sợ hãi. Có thể chuyện khác muội sẽ làm được.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy bắt muội đi dụ lão Phong quái có được không?

Tiểu Linh kinh ngạc:

– Đi dụ lão điên khùng? Để làm gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Thì chỉ để cách ly chúng nó! Muội có sắc đẹp, nếu mặc quần áo hở hang một chút thì...

Tiểu Linh dậm chân, lắc đầu:

– Muội không dám! Rất khó coi, đồng thời lúc gặp chúng nó nhất định chân muội run lên, nói không ra tiếng.

Tiểu Tà nói:

– Muội sợ chúng nó, nhưng nếu gặp được bạn tâm đắc thì...

Tiểu Linh giã nải:

– Đã gần đến khách sạn rồi, huynh cứ đùa cợt mãi.

Tiểu Tà nói:

– Không phải là chuyện cợt đùa. Đây là chuyện quyết định của một trận chiến, nếu cần mê hoặc đối phương, muội cũng phải làm thử cho huynh xem để biết rõ tài năng của muội, huynh mới an tâm chứ?

Tiểu Linh nói:

– Không! Không được đâu.

Tiểu Tà nói:

– Nếu không được thì chúng ta phải làm phương pháp khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Phương pháp nào? Huynh cứ nói thẳng ra, đừng nói quanh co chọc ghẹo muội.

Tiểu Tà cười nói:

– Tửu quái đã nói hai lão đạo nhân này lòng rất thiện lương. Huynh nghĩ, chúng nó không thể làm bậy. Trước tiên, chúng ta ném vào phòng một bó rơm khói, lão Cầm quái nhất định sẽ la lên rằng có mai phục, hoặc có thích khách. Sau đó chúng nhìn thấy có khói, đồng thời có lửa ngọn thì sẽ nghi là độc hỏa. Cầm quái sẽ phóng từ cửa sổ nhảy ra, còn hai đạo nhân một người điên, một người câm, nhất định sẽ kéo nhau chạy ra cửa lớn. Hai lão đạo nhân nhất định vương vấp, chậm chạp hơn Cầm quái.

Do đó, trong lúc Cầm quái phóng ra khỏi phòng, huynh và Tiểu Thất chức sẵn, từ trên đầu tường nhảy xuống, chỉ cho hắn thấy bóng, nhất định hắn sẽ đuổi theo.

Còn hai đạo nhân, lúc ra khỏi phòng muội giả làm con nít tông vào người chúng. Chỉ cần một cản trở như vậy đã đủ thời gian cách ly chúng nó rồi. Muội có thể làm được việc đó hay không?

Kế hoạch Tiểu Tà rất cẩn thận và chu đáo. Gã hình dung sự việc xảy ra như đã thấy trước mắt.

Tiểu Linh cười nói:

– Đúng rồi! Huynh tính rất giỏi! Hình như huynh đã thấy rõ sự việc xảy ra.

Tiểu Tà nói:

– Không phải! Việc này chính muội nghĩ ra. Do sáng kiến của muội mà!

– Đi!

Không bao lâu, ba người đã đến khách điểm Dật Lai. Lúc này đã là canh hai.

Tiểu Tà quay lại nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh ở bên ngoài chuẩn bị một cái bao vải lớn để đựng người. Chúng ta sẽ từ trên đầu tường nhảy xuống, trùm ngay lão quái háo sắc. Làm xong, huynh vác lão bỏ nơi chân tường, chờ ta.

Tiểu Thất gật đầu, quay thân đi tìm cái bao vải.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Muội đi tìm một món đồ chơi cho giống con nít.

Tiểu Linh cười nói:

– Được rồi! Để muội đi tìm đồ chơi.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ huynh cũng phải đi tìm bó rơm để chuẩn bị đốt khói. Một lát nữa, chúng ta gặp nhau tại cửa khách điểm.

Phân công xong, ai nấy đã biến mất ngoài đại lộ.

Gần đến canh ba, Tiểu Linh và Tiểu Tà đã trở về, chỉ còn Tiểu Thất vẫn chưa thấy đến.

Hai người phải chờ một lúc mới thấy Tiểu Thất xuất hiện, trong cầm một cái túi vải.

Tiểu Tà vung tay nói nhỏ:

– Mau lên một chút.

Tiểu Tà cười nói:

– Có rồi!

Tiểu Tà nói:

– Được! Chúng ta bắt đầu hành động. Tiểu Thất hãy núp vào góc tường bên phải chờ ta, đừng chạy lung tung bọn tiểu nhị trong khách điếm phát hiện thì hỏng việc.

Tiểu Thất gật đầu:

– Hiểu rồi!

Nói xong hướng về góc phải phòng số ba nơi hậu viện chạy tới.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Chờ một lát muội tông vào người của Phong và á đạo nhân. Nếu chưa thấy huynh ra thì muội cứ trở về nhà trước chờ huynh.

Tiểu Linh nói:

– Muội hiểu rồi! Chúng ta đi!

Hai người như hai bóng chim, phóng lên mái nhà.

Họ tiến về phía hậu viện, Tiểu Tà phóng xuống đất nhẹ nhàng biến mất trong bóng tối.

Chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã đốt bó rơm ướt phóng vào cửa sổ phòng số ba, nơi hậu viện.

Lập tức nghe bên trong có tiếng la:

– Có khói độc! Chạy mau!

Một bóng người phóng ra cửa sổ rất lẹ.

Tiểu Tà nhìn thấy vội vã nhảy xuống kéo cái túi vải của Tiểu Thất.

Bỗng hấn giật mình:

– Tiểu Thất! Tôi bảo huynh tìm cái bao vải lớn tại sao lại tìm cái túi nhỏ này. Nó chỉ vừa lọt đủ cái đầu người thì làm sao trùm hết thân mình lão.

Hai người cầm túi vải phóng ra chận nơi hành lang.

– Một... hai... ba... Xông vào!

Cả hai cầm túi vải căng sẵn chụp ngay đầu Cầm quái thất lại. Nhưng túi vải chỉ trùm tới cổ mà thôi.

Cả ba đều té ngã xuống đất tại chân tường.

Cầm quái hét lên, lập tức rút kiếm đeo sau lưng, chặt chém lung tung.

Cầm quái bây giờ giống như kẻ mù mắt, không còn thấy gì nữa. Tiểu Tà thừa cơ hội dùng một chiêu tuyệt học, điểm vào Khúc trì, làm cho tay trái Cầm quái không cử động được.

Lập tức, Cầm quái dùng tay phải vũ lộng kiếm pháp, bóng kiếm quay tròn, lộng gió, một giọt nước cũng không thể lọt vào người.

Tiểu Tà cũng không tiến gần được, liên tục phát ra mấy ngọn phi đao, nhưng không lọt vào được bên trong vòng kiếm quang của đối phương.

Cầm quái nhắm về hướng Tiểu Tà ép tới, trong lúc Tiểu Tà thối lui, dụ Cầm quái ra ngoài khách điểm.

Bấy giờ Tiểu Tà không còn nhịn được nữa, hét lớn:

– Lão quỷ! Hôm nay thì đừng mong háo sắc. Gặp phải ngày xui xẻo rồi.

Vừa nói vừa xuất chiêu tổng vào ngực Cầm quái.

Cầm quái tuy võ công rất thâm hậu, nhưng bị bao vải trùm đầu không thấy đường, tay trái bị tê cứng, chỉ còn nhờ vào tay kiếm bảo vệ sinh mạng.

Bóng kiếm quay tròn, loang loáng rất khủng khiếp.

Tình trạng này làm cho Tiểu Tà không biết cách nào để bắt Cầm quái, nhưng không dám buông lời, sợ Cầm quái xé được cái túi vải thì rất nguy hiểm.

Tiểu Thất không chịu thua, rút cây hàn ngọc đao chém vào thanh kiếm của Cầm quái.

Hàn ngọc đao là một cây đao quý, chém đứt cả sắt thép, nhưng khi chạm vào thanh kiếm của Cầm quái thì cả hai đều dội trở lại, thanh kiếm của Cầm quái cũng là thanh kiếm báu.

Hai cây đao kiếm báu tiếp tục chạm nhau tóe lửa.

Tiểu Thất thừa cơ Cầm quái không thấy đường, nên cản trở những đường kiếm của lão để cho Tiểu Tà có cơ hội tìm sơ hở phản công.

Tiểu Tà liền phát ra chiêu “Lưu tinh chí nguyệt” giống như mũi kim nhọn, điểm vào yếu huyệt của đối phương rất lợi hại.

Cầm quái dù võ công cao thâm hậu đến đâu mà hai mắt bị bịt kín, không cách nào thấy được chiêu thức của Tiểu Tà, nên hốt hoảng vội lùi lại hai bước để thủ thế.

Tiểu Tà thừa cơ xông tới, nhưng bản lĩnh không đủ, đã chậm một bước.

Tiểu Tà phóng lên, dùng Đại Bi Chỉ điểm ngang qua huyệt mê của Cầm quái.

Một tiếng hét vang lên, Cầm quái dùng công phu tránh né, nhưng đã trễ rồi.

– Phạch!

Một tiếng khô khan, Cầm quái đã té ngã xuống đất.

Tiểu Tà lúc này mồ hôi trên trán cũng đã ướt đẫm, nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! May mà hôm nay chúng ta không bị bỏ mạng! Tôi bảo huynh đi tìm bao vải lớn, huynh đi tìm cái túi nhỏ này, gây rắc rối không phải ít.

Tiểu Thất lo lắng:

– Tôi tìm mãi không có túi lớn, thì phải dùng tạm cái này thôi. Nhưng mau cũng thành công. Hí... hí...

Tiểu Tà nói:

– Không cần thận như vậy có ngày bỏ mạng đó.

Tiểu Thất có vẻ sợ sệt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Lão quái này công lực quả nhiên lợi hại, thiếu chút nữa chúng ta chết dưới tay lão. Nhưng Dương Tiểu Tà này cũng không phải dễ ăn. Tiểu Thất! Chúng ta đánh hấn mỗi đứa mười cái cho hả giận.

Nói xong, Tiểu Tà vung tay đánh vào mông đít lão Cầm quái mười cái.

Tiểu Thất cũng đưa chân đá mạnh vào mông đít lão Cầm quái đến sừng húp

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Huynh đem lão quái này về nhà đi. Tôi trở lại xem Tiểu Linh ra sao rồi.

Nói xong, Tiểu Tà đã phóng đi.

Tiểu Thất cũng đem lão Cầm quái về túp nhà lá, trong lúc đó Tiểu Tà trở lại khách điểm, tìm không thấy Tiểu Linh đâu cả, vội vã chạy ra ngoài, gặp được cây đàn của Cầm quái bỏ rơi dưới đất, bèn lượm đem về.

Tửu quái nhìn thấy Tiểu Thất cũng đem về, không nhin cười được, nói:

– Không ngờ Lục quái giang hồ chúng ta bị tên tiểu quỷ đó bắt tập trung về đây chiêu đãi rượu thịt no say. Thật vui quá!

Diệu quái Đơn Không Không cũng cười:

– Dương Tiểu Tà quả nhiên rất tài giỏi. Chỉ một lúc đã bắt mấy nhân vật danh chấn giang hồ đem về đây. Thật là chuyện đại hỉ.

Tửu quái nói:

– Chẳng những bắt thôi, mà còn nhổ lông mày, cạo trụi râu, đánh đến sừng đít nữa.

Diệu quái Đơn Không Không nói:

– Không biết lão Cầm quái bị đánh bao nhiêu roi vào đít đây. A! Mặt lại bị

trùm kín, nếu không chúng ta được xem mặt lão lúc này còn vui hơn nữa.

Cả hai đang cười đùa trong đau khổ, thì thấy Tiểu Tà về đến.

Tiểu Tà không bận tâm đến Cầm quái, mà vội vã hỏi Tiểu Thất:

– Tiểu Linh đâu?

Tiểu Thất nói:

– Ai mà biết?

Tiểu Tà nói:

– Chắc cô ta đi tìm người khác phải không?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không phải! Không phải!

Tiểu Tà toan chạy đi, thì Tiểu Linh đã về đến.

Thấy Tiểu Tà hỏi hả, Tiểu Linh nói:

– Huynh định đi đâu vậy? Có phải muốn đi bắt người nữa không?

Tiểu Tà chưa kịp hỏi, thì Tiểu Linh đã nói tiếp:

– Đừng có bắt họ nữa. Họ không có làm gì muội đâu.

Tiểu Tà thở dài:

– Tại sao muội trở về chậm vậy? Có phải đã bị chúng đánh một trận hay không?

Tiểu Linh đắc ý:

– Đâu có! Muội vừa thấy hai lão đạo nhân nhẩy ra, muội liền tông vào họ, rồi nằm mẹp dưới đất, đồ chơi cũng rơi xuống. Lão á quái thấy muội té, tưởng bị thương còn Phong quái thì thương hại vô cùng. Muội thấy như vậy cũng đủ rồi, vội đứng dậy thì lão á quái và Phong quái lượm đồ chơi lên trả lại cho muội. Cả hai đạo nhân xin lỗi muội và trở về phòng, còn muội thì chạy về đây.

Tiểu Tà nói:

– Được! Rốt cuộc muội đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Thật là tài trí.

Tiểu Linh hỏi:

– Có gì tài trí đâu?

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Chúng ta không tranh cãi nữa, đi vào nhà xem lão Cầm quái ra sao rồi?

Hai người cùng hướng vào chân vách, chỗ Cầm quái đang nằm.

Tiểu Tà lột cái túi vải trên mặt Cầm quái nói:

– Lão quỷ! Hãy tỉnh dậy, đừng giả chết nữa!

Tiểu Tà giải huyệt mê! Cầm quái mở to đôi mắt thờ dài, nói:

– Dương công tử! Đó là chuyện hiểu lầm. Người bình tĩnh nghe lão phu nói.

Cầm quái tuy mới gặp Tiểu Tà lần đầu, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm lâu năm trong giang hồ, lão đã biết rằng đây là chuyện hiểu lầm.

Tiểu Tà nói:

– Lão quý! Lão đã bị ta bắt về đây mà còn đùa giỡn.

Tiểu Linh xen vào:

– Sao lại nói lão quái đùa giỡn? Hãy nghe lão nói đã.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Bây giờ không có gì để trêu ghẹo muội. Tiểu gia muốn tra vấn phạm nhân, muội đứng một bên để học cách đối xử của huynh. Chỉ một lúc, muội chuẩn bị thí khảo.

Tiểu Linh trêu ghẹo:

– Dạ dạ...! Tiểu gia...!

Tiểu Linh chấp tay đùa cợt, nhưng không nói ra.

Tiểu Tà quay về Cầm quái:

– Lão quý! Sao rồi?

Tửu quái đáp thay cho Cầm quái:

– Cũng vì hiểu lầm nhau.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng! Ai cũng nói hiểu lầm nhau. Lầm cái gì? Ta nghĩ các người không ai chính đáng.

Cầm quái bất đắc dĩ cười nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta phải bình tĩnh bàn bạc. Chúng ta hoàn toàn hiểu lầm.

Tửu quái nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta và sư phụ của ngươi là bạn hữu. Hãy thả chúng ta ra.

Tiểu Tà nói:

– Ta chưa bái ai làm sư phụ, cũng không biết mặt sư phụ ta là ai.

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp có phải là đệ tử của Âu Dương Bát Không hay không?

Tiểu Tà nói:

– Ta không muốn các người hỏi điều gì nữa.

Nói xong dùng phi đao cạo râu Cầm quái, và nói:

– Cái gì là Âu Dương Bát Không? Cái gì là bạn hữu? Cái gì là hiểu lầm? Thật khá ác.

Tiểu Tà tát vào mặt Cầm quái.

Tiểu Linh la lên:

– Tiểu Tà! Đừng làm vậy!

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Có người kháng nghị, ta tạm dừng tay. Ta sẽ làm cách khác, bây giờ thì cạo đầu cho làm Hòa thượng.

Cầm quái nói:

– Ta tưởng người là truyền nhân của Âu Dương Bát Không. Nếu đúng thì chúng ta phải báo ơn người, để trả ơn cho ông nội người đã cứu chúng ta trước.

Tiểu Tà vui vẻ:

– Rất may! Nhưng ta là người không cần ai thương hại, mặc dù có rất nhiều bọn xấu đang theo ta truy sát.

Cầm quái nói:

– Chúng ta thì không thể phủ nhận công ơn của sư phụ người đã cứu giúp chúng ta.

Tiểu Tà nói:

– Các người đã trả ơn ta? Ta Dương Tiểu Tà không thể bị ai lừa gạt. Các người cố ý lừa ta để trả thù chứ gì? Đừng mong.

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp đừng nghĩ như vậy. Chúng ta là những người thành danh trong giang hồ đâu phải một lời nói ra không có giá trị.

Tiểu Linh xen vào:

– Tiểu Tà! Huynh phải trọng lời nói nhân nghĩa.

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Lại có người kháng nghị nữa, ta tạm thả các người ra, nhưng đừng tưởng ta sợ các người?

Tiểu Tà mở trói và giải huyệt cho cả bốn người trong Lục quái.

Bây giờ tất cả đều vui vẻ, xúm nhau tỏ ý khâm phục.

Tiểu Tà sau Tiểu Thất bưng vò mỹ tửu ra, mời mọi người cùng uống, và nói:

– Tiểu gia không muốn làm phiền giang hồ Lục quái, nhưng chưa thỏa mãn

cuộc chơi, nên chưa kết thúc mà thôi.

Tửu quái nốc một hơi rượu:

– Dương thiếu hiệp! Có một ngày nào đó, lão phu sẽ mời tiểu hiệp uống rượu cho đến lúc nào chân mày ta mọc lại như cũ mới thôi.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn:

– Hôm nay thì xin mời quý vị cứ uống cho hết số rượu này trước đã. Nếu quý vị muốn trả thù Dương Tiểu Tà thì xin hẹn lại ngày khác. Trời đất rộng bao la, lo gì không tái ngộ.

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp! Vừa rồi thiếu hiệp dùng công phu gì đối phó với lão phu? Lão phu xin thiếu hiệp cho một lời chỉ giáo.

Tiểu Tà tuổi trẻ, thích được khen ngợi, nên vui vẻ cười lớn, nói:

– Đó là “Cô Tinh Kiếm Pháp”

Cầm quái mở to đôi mắt nhìn Tiểu Tà:

– Không sai! Không sai!

Tửu quái cũng nói lớn:

– Không sai! Không sai!

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì không sai?

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp quả là xuất chúng trong giang hồ. “Cô Tinh Kiếm Pháp” là một tuyệt học công phu, chẳng hay thiếu hiệp có thể biểu diễn cho chúng tôi được xem một lần cho sáng mắt hay không?

Tiểu Tà đắc ý:

– Được! Có gì phải khách sáo? Hãy ra chỗ đất trống, tôi biểu diễn “Cô Tinh Kiếm Pháp” cho mà xem.

Tất cả đều bước ra.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Tiểu Linh! Tiểu Thất! Ra đây xem ta biểu diễn “Cô Tinh Kiếm Pháp”.

Ra đến chỗ trống, Tiểu Tà hướng về Cầm quái:

– Cầm lão quái! Cho ta mượn trường kiếm được không?

Cầm quái lấy kiếm trao cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Quý vị hãy đứng cách xa trăm bước, tại hạ không bảo đảm sinh mạng nếu

xâm phạm vào vòng phát huy của kiếm pháp.

Bốn lão quái đều đứng dang ra xa.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Mọii cũng đứng xa ngoài một trăm bước. Tiểu Thất hãy bảo vệ Tiểu Linh.

Sắp đặt xong, Tiểu Tà đứng giữa thao trường, rút kiếm vung lên, thân mình như một con chim én.

Lưỡi kiếm vừa phát động, kiếm quang tỏa ra một vùng sáng như ngàn vạn ánh sao, lập lòe trông rất đẹp mắt.

Không còn ai thấy thân mình của Tiểu Tà đâu, chỉ thấy kiếm quang bao phủ, lúc xẹt bên này, lúc xẹt bên kia, chiều thức vô cùng ảo diệu.

Đây là một bộ kiếm pháp nổi danh trong võ lâm từ xưa đến nay. Muốn luyện kiếm pháp này đến chỗ quán triệt của nó rất công phu, phải thông thạo lẽ huyền bí của kiếm pháp giữa tâm và kiếm.

Tâm và kiếm phải đi vào nhất thể, cũng như âm dương kết hợp thì mới phát sinh huyền ảo...

Bộ kiếm này gồm có ba mươi sáu chiêu chia làm ba phần.

Phần thứ nhất thuộc về thủ.

Phần thứ hai thuộc về công. Trong công có thủ.

Phần thứ ba thuộc về sát. Trong sát có công và thủ.

Tiểu Tà đã học mười năm công phu này của lão đầu. Nhưng vì chưa đủ hỏa hầu nên phát huy chưa hoàn hảo. Dù vậy phương thức và căn bản của Tiểu Tà đã thành đạt.

Mọi người đứng xem ai nấy đều khâm phục. Có lẽ từ trước đến nay chưa ai thấy được một lần biểu diễn công phu này, mặc dù ai cũng nghe truyền tụng “Cô Tinh Kiếm Pháp” là một môn kiếm đệ nhất võ lâm.

Khi Tiểu Tà biểu diễn đến phần thứ hai thân mình như một cánh én, bay lượn trên không trung, kiếm quang chớp rục qua đầu mọi người, làm cho ai cũng khiếp sợ, nằm lẩn dưới đất.

Đến phần thứ ba, mọi người còn khiếp hơn nữa, có cảm giác như mũi kiếm đang tìm mình.

Bỗng nghe Tiểu Tà hét một tiếng, tiếp theo là một cành cây cổ thụ đổ xuống.

– Âm!

Lá cây bay tua tủa như bướm.

Thì ra, biểu diễn chiêu cuối cùng, Tiểu Tà đã chém vào cành cây cổ thụ, để chấm dứt trọn bộ kiếm pháp.

Đợi đến lúc Tiểu Tà thu kiếm về, đứng vào chỗ cũ, Cầm quái bước tới nói:

– Dương thiếu hiệp! Kiếm pháp của thiếu hiệp đáng mặt vào hàng đệ nhất võ lâm. Chúng tôi từ nay được sáng mắt, nguyện theo yểm trợ Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà trả kiếm lại cho Cầm quái, và nói:

– Cuộc sống giang hồ hiện nay tôi không dám làm phiền quý vị.

Cầm quái nhận kiếm, đeo vào lưng, cười nói:

– Nếu Dương thiếu hiệp không cho chúng tôi theo yểm trợ thì chúng tôi cũng xin bí mật làm việc này.

Dứt lời, đưa tay chào Tiểu Tà nói:

– Hẹn tái ngộ.

Dứt lời đã phóng mình đi mất.

Tửu quái cũng bước tới, nói:

– Dương thiếu hiệp! Hẹn tái ngộ.

Nói xong chạy theo hướng Cầm quái.

Tiểu Tà đứng yên, không có phản ứng.

Diệu quái bước tới nói:

– Lão phu có một công phu rất đặc biệt, thuộc vào hàng đệ nhất thiên hạ, ý nguyện muốn truyền lại cho Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà hỏi:

– Công phu gì vậy?

Diệu quái nói:

– Tài mở khóa.

Tiểu Tà cười nói:

– Thôi! Xin lão quái đi đi! Lúc nào cần tôi sẽ tìm đến lão quái để thỉnh giáo.

Diệu quái cũng phóng mình đi mất.

Chỉ còn lại một mình Đoạn Khắc Xu. Tiểu Tà nói:

– Còn lão quái đây xin cứ tự do ra đi.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Hẹn một ngày gặp lại. Lão phu được thiếu hiệp nhỏ trụi lông mày có lẽ từ nay được may mắn, cờ bạc không thua ai.

Đợi cho các lão già trong Lục quái đã đi hết, Tiểu Linh đứng dậy, nhưng đầu gối bị đau, đi cà nhắc. Tiểu Tà thấy vậy đến đỡ Tiểu Linh ngồi xuống xoa bóp một lúc.

Tiểu Linh đứng lên vui vẻ:

– Tiểu Tà! Kiếm pháp của huynh thật là tuyệt diệu, mọi muốn học được

không?

Tiểu Tà nói:

– Nếu muốn học thì phải theo huynh đến mười năm. Vì lão đầu dạy huynh môn kiếm pháp đó gần mười năm.

Tiểu Linh cau mặt, đôi mắt đượm nét buồn.

Tiểu Tà thấy vậy nói:

– Nếu em muốn học thì học phi đao. Môn phi đao của anh mới là lợi hại.

Tiểu Linh còn đang suy nghĩ, thì Tiểu Thất đã chạy tới, ném cây Hàn ngọc đao xuống đất:

– Tiểu Tà! Đệ không muốn cây Hàn ngọc đao nữa. Đệ muốn được học “Cô Tinh Kiếm Pháp” của huynh.

Tiểu Tà bước tới nhặt cây Hàn ngọc đao lên:

– Tiểu Thất! Cây Hàn ngọc đao là một báu vật võ lâm, phải quý trọng nó. Sau này huynh sẽ truyền lại kiếm pháp cho Tiểu Linh, cả Tiểu Thất nữa.

Tiểu Linh và Tiểu Thất đều khoái chí, cười vui.

Ba người kéo nhau vào nhà lá, ăn uống say sưa.

Đêm đến...

Tiểu Tà lo lắng không sao ngủ được, suy nghĩ những bí mật bao trùm vừa qua.

Sào huyết bọn Hắc y sát thủ nơi đâu? Ai là người lãnh đạo của tổ chức Hắc y sát thủ? Tại sao có mười người Hắc y sát thủ trong trận chiến vừa rồi lại chém giết đồng bọn? có thể có hai tổ chức Hắc y sát thủ sao? Tại sao Vi Diệt Huyền bảo chủ Phi Long Bảo lại xuất hiện trong trận giao đấu?

Tất cả các vấn đề này còn đang ở trong bóng tối, chưa có lời giải đáp.

Đã du nhập giang hồ mà không khám phá được những điều bí ẩn đó thì chưa tránh nổi tai họa.

Tiểu Tà nhất định phải khám phá.

o O o